

Kommunen skal vurdere ansøgninger om merudgifter forbundet med at dyrke idræt med udgangspunkt i servicelovens § 100 (merudgiftsbestemmelsen) samt Ankestyrelsens principmeddelelse 8-19 ([Søg efter principmeddelelser – Ankestyrelsen \(ast.dk\)](#)).

Hvis kommunen behandler en ansøgning efter servicelovens § 112 (hjælpemiddelbestemmelsen), skal man bede dem om at behandle den efter § 100. Kommunen er forpligtet til at behandle en ansøgning om hjælp efter alle muligheder i den sociale lovgivning.

Sådan skal praksis forstås

Som praksis følger af Ankestyrelsens principmeddelelse 8-19, er der en række kriterier, som kommunen skal undersøge og forholde sig til, når de vurderer ansøgninger om merudgifter forbundet med at dyrke idræt såsom eksempelvis særligt sportsudstyr. Vi har valgt at inddele dem i to dele.

Del 1 omhandler de kriterier, der allerede inden en ansøgning med sikkerhed vil afskære en fra at kunne få bevilget merudgifter forbundet med at dyrke idræt.

Del 2 omhandler de kriterier, som under en ansøgning indgår, når kommunen skal vurdere, om man kan få bevilget merudgifter forbundet med at dyrke idræt.

Del 1:

1.1 Merudgifter forbundet med eliteidræt kan ikke dækkes, da man selv har valgt at dyrke idræt på eliteniveau, og da det ikke er nødvendigt for, at man kan leve så almindeligt som muligt, at man dyrker en idræt på eliteniveau.

1.2. Merudgifter forbundet med idræt såsom eksempelvis særligt sportsudstyr kan ikke bevilges som et hjælpemiddel efter servicelovens § 112, da udstyr til idræt ikke i væsentlig grad afhjælper de varige følger af ens nedsatte funktionsevne eller i væsentlig grad letter den daglige tilværelse. Ansøg derfor altid efter servicelovens § 100.

Del 2:

2.1. Merudgifter forbundet med en konkret ansøgt idræt kan kun dækkes, hvis ens muligheder for at dyrke andre former for idrætter er meget begrænsede som følge af ens nedsatte funktionsevne.

Som led i denne vurdering må kommunen gerne henvise til alternative idrætter, end den man oprindeligt har ansøgt om dækning af merudgifter til, så længe de alternative idrætter i et vist omfang er sammenlignelig med den ansøgte. Hvorvidt en alternativ idræt er sammenlignelig med den ansøgte idræt, skal vurderes med udgangspunkt i et objektive sammenligningsgrundlag, hvor behovet vurderes i forhold til andre på samme alder og i samme

livssituation, men uden en funktionsnedsættelse.

Skulle kommunen ende med at henvise til en eller flere sammenlignelige alternative idrætter, er det kommunens opgave på et faktisk grundlag at undersøge, hvorvidt man reelt også kan deltage i disse alternative idrætter. Det er ikke tilstrækkeligt at basere denne vurdering på antagelser eller formodninger.

Ligeledes er det kommunens opgave at undersøge og forholde sig til, hvad man får ud af den/de sammenlignelige alternative idrætter, som kommunen henviser til, med det funktionsniveau man har.

2.2. Hvis kommunen jf. punkt 2.1. kommer frem til, at ens muligheder for at dyrke andre former for idrætter ikke er meget begrænsede, kan kommunen vælge at dække merudgifterne til den billigste sammenlignelige alternative idræt, som kommunen vurderer, man kan dyrke. Dette skyldes, at det er Ankestyrelsens opfattelse, at det alene er de nødvendige merudgifter, der kan dækkes.

2.3. Hvis man kan anvende sin egen hverdagskørestol til den idræt, som kommunen jf. punkt 2.1. og 2.2. vurderer, der er grundlag for at dække merudgifter til, kan der ikke bevilges dækning af merudgifter til en ekstra kørestol til brug for den konkrete idræt. Dette uagtet at det vil medføre øget slid og behov for tidligere udskiftning af hverdagskørestolen.